tel odkázán na pořad práva, jest dle zákona nepřípustnou žaloba k tomu účelu, aby se přivodilo rozdělení přebytků výtěžku, jak si on přeje.

(Rozh. nejv. soudu ze dne 7. listopadu 1916, č. j. $\frac{\text{Rv V 284/16}}{1}$.) —T-oul—

Přípustnost exekuce proti vojínům pro výživné.

Okresním soudem povolená exekuce zabavením platu listonoše povolaného k vojenské službě, byla k rekursu opatrovníka povinného rekursním soudem jako nepřípustná dle §. 6. cís. nařízení ze dne 29. července 1914 č. 178. zamítnuta. Nejvyšší soud k rekursu vymáhajícího věřitele povolil exekuci z těchto

důvodů:

Proti usnesení rekursního soudu, které zamítá exekuční žádost nezl. F. K., nebylo by lze ničeho namítati, kdyby pro přítomný případ stačil čistě slovní výklad §u 6., odst. 1. cís. nařízení ze dne 29. července 1914 č. 178. ř. z. Takový výklad však nestačí, poněvadž skutková povaha, kterou dlužno zákonu podříditi, nutně potřebuje, aby se vyšetřilo, jaký byl pravý úmysl zákonodárcův.

Jedná se o vydobytí a zajištění nároků na plnění výživného, které přísluší vymáhajícímu věřiteli proti dlužníku jako nemanželskému otci. Dlužník jest venkovský listonoš, který sice byl povolán k válečné službě, jehož dřívější služební platy z civilního úředního poměru však dále plynou. Uváží-li se, že služební příjmy státních zřízenců přirozeně jsou určeny k jejich výživě, potom však v první řadě k splnění povinností výživy příslušejících jim na základě zákona, a uváží-li se, že o osobní potřeby státních zřízenců, nalézajících se v poli, jest jinak postaráno, jest jasno, že úmysl zákonodárcův, chrániti dlužníky povolané k válečným službám, kterýžto úmysl jest proti ostatním věřitelům zajisté slušný a spravedlivý, nemohl směřovati proti osobám zpravidla nuzným, vůči nimž jsou povolané osoby dle zákona povinny platiti výživné, dokonce ne v tom případě, jedná-li se k dosažení tohoto účele o použití služebního příjmu dotyčné osoby. Úmysl, sprostiti přímo takového dlužníka jeho zákonné povinnosti — byť i jen dočasně —, byl by také ve zřejmém odporu s přednostním nakládáním, které jest stanoveno ohledně alimentačních pohledávek v četných zákonech.

Nelze-li tudíž za to míti, že ustanovením §u 6. cís. nařízení bylo zamýšleno učiniti v nejčetnějších případech — také zde — zřejmou potřebu ochrany osob oprávněných požadovati výživné, illusorní, není proti exekuční žádosti, podané nezl. F. K. zastoupeným jeho poručníkem v zákonné přípustné míře, zásadně další námitky.

(Rozh. nejv. soudu ze dne 7. března 1916, R III 37/16.)

Kyas.